

myšlených pozostalých po F. bol by mal pochádzať z uplatnenia nároku na poistné u poisťovne a tento čin mal by byť podporovaný preukázaním padelanej verejnej listiny. Ponevác v tomto prípade bezprávný úžitok nemal pochádzať zo samého padelania, ale z iného činu, preto nelze kvalifikovať čin obžalovaného podľa odst. II. § 400 tr. zák. Tento čin sa kvalifikuje správne za prečin padelania verejnej listiny podľa odst. I. § 400 tr. zák. Je tu tedy dôvod zmätočnosti, na ktorý treba hľadeť z povinnosti úradnej. Preto najvyšší súd pokračoval podľa odst. I. § 33 tr. p. nov. a kvalifikoval čin obžalovaného za prečin podľa odst. I. § 400 tr. zák.

Čís. 4667.

Pojednávanie podľa § 518 tr. p. môže sa konať aj v neprítomnosti odsúdeného.

Námietka, že odsúdený je duševne chorý, nemôže mať vliv na výmeru súhrnného trestu.

(Rozh. z 22. marca 1933, Zm III 82/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti E. F., v ktorej krajský súd v Banskej Bystrici vyniesol dňa 18. novembra 1932 rozsudok o vymereaní súhrnného trestu, následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného takto sa usniesol: Zmätočná sťažnosť sa zamietá.

Dôvody:

Obžalovaný, neuvádzajúc číselne žiadneho dôvodu zmätku, predovšetkým namieta, že nebol prítomný jednaniu, na základe ktorého bol vymeraný súhrnný trest, a že nebol o ňom ani upovedomený. Touto námietkou bolo vecne poukázané na dôvod zmätku podľa § 384 č. 6 tr. p., avšak neprávom. Podľa § 518 tr. p. prítomnosť obžalovaného pri takomto roku nie je potrebná. Predvolanie obžalovaného je však predpísané len v prípade, je-li obžalovaný na slobode, alebo vo väzení sídla jednajúceho súdu. Tieto predpoklady však tu neboly, lebo obžalovaný bol vo väzení u iného súdu. Podľa § 518 tr. p. mal byť v tomto prípade pre obžalovaného ustanovený obhájca z úradnej povinnosti a tomuto predpisu bolo skutočne vyhovené. Ďalej zmätočná sťažnosť namieta, že obžalovaný je duševne chorý a úchylný a žiada, aby bol jeho duševný stav skúmaný, a potom aby mu bol vymeraný nižší trest. Ani táto námietka, ktorá je namierená proti výroku o výmere trestu, neobstoí. Podľa 7. a 8. odst. § 518 tr. p. ustanovenie súhrnného trestu sa má stať jedine na základe trvania trestov, dřívejšími rozsudkami uložených a na základe ich ťažkostí a zákon zakazuje prihliadnuť pri tom k okolnostiam príťažujúcim a poľahčujúcim. Preto ani skúmanie duševného stavu nemohlo by mať vliv na výmeru súhrnného trestu. Ináč výmerou súhrnného trestu neboly v tomto prípade v neprospech obžalovaného porušené zásady ustanovené v § 518 tr. p. Zmätočná sťažnosť je tedy v celku bezzákladná a preto bola zamietnutá.